

TIẾNG THU

Lưu Trọng Lư

ghi chú: Tiếng Thu, thơ Lưu Trọng Lư, xuất bản năm 1939 tại Hà Nội, tái bản tại Sài Gòn ngày 05 tháng 12 năm 1968. Bản tái bản này có in lại tại hải ngoại sau 1975. Tài liệu dùng cho bản đánh máy này của Ông Nguyễn Thế Nghiệp (nhà thơ Lưu Nguyễn).

Đỗ Duy Minh, Al. Canada

Hôm qua

Hôm qua bạn ạ! Ta chiêm bao:
Gò ngựa bên sông, dưới gốc đào;
Sớm ấy, đông qua đào chín ửng,
Ta trèo vin hái trên cành cao.

Đằng xa bỗng thấy đò em lại,
Sông lặng em bơi nhẹ mái chèo;
Lộng lẫy trong màu xiêm áo biếc
Như nàng Tiên nữ động Quỳnh Diêu.

Em ca theo điệu người sơn nữ
Cất cổ bên đò, giọng líu lo.
Vùn vụt gió lên, tà áo nháy;
Sóng xô, vỗ nhẹ dưới khoang đò.

Thấy ta ngừng hát, em cười lả;
Ta thương vát em một quả đào;
Ta ngỏ nhờ em đưa qua bến;

Em cười, ta vội xuống cây mau.

Than ôi! ngoảnh lại, biển đâu rồi!
Còn vắng trên đôi giọng hát thôi.
Sao chẳng, em ôi! chậm chậm lại,
Cho tình duyên ấy gửi đôi lời...

Giật mình ta thấy bờ hơi lạnh;
Mộng đẹp bên chân đã biển rồi!
Muốn gọi tên nàng nhưng ái ngại;
Ngoài thêm lác đác bóng hoa rơi.

Nàng còn lưu lại chút hương xa,
Tạ lòng ta tặng mấy vần thơ.
Thơ ta cũng giống tình nàng vậy,
Mộng, mộng mà thôi! Mộng hão hờ

Nắng Mới

Tặng hương hồn thầy mẹ

Mỗi lần nắng mới hắt bên song,
Xao xác gà trưa gáy náo nùng,
Lòng rười buồn theo thời dĩ vãng,
Chập chờn sống lại những ngày không.

Tôi nhớ mẹ tôi, thuở thiếu thời
Lúc người còn sống tôi lên mười;
Mỗi lần nắng mới reo ngoài nội,
Áo đỏ người đưa trước đậu phoi.

Hình dáng mẹ tôi chưa xóa mờ
Hãy còn mừng tượng lúc vào ra:
Nét cười đen nhánh sau tay áo
Trong ánh trưa hè trước đậu thưa.

Thơ Sầu Rụng

Vùng trăng từ độ lên ngôi .
Năm năm bền cũ em ngồi quay tơ .
Đề tóc vương vần thơ sầu rụng,
Mái tóc buồn thơ cũng buồn theo .

Năm năm tiếng lụa xe đều ...
Những ngày lạnh rớt, gió vèo trong cây.

Nhẹ bàn tay, nhẹ bàn tay,
mùi hương hàng xóm bay đầy mái đông.
Nghiêng nghiêng mái tóc hương nồng,
thời gian lặng rớt một dòng buồn tên

Bao La Sầu

Nhớ em trong ánh trăng mờ,
Sóng cây gió gợn trời bao la sầu.
Chim chi gọi mãi bên cầu;
Phải chòm sao rụng trước lầu hờ em?
Lắng nghe trăng giải bên thềm,
Lắng nghe trăng giải bên thềm... ái ân!

Đan Áo

*Tặng người thiếu nữ khi mùa đông
mới về, vội vàng đan áo rét*

Ngày tháng em đan chiếc áo len,
Hững hờ để lạnh với tình duyên.
Mùa đông đến tự hôm nào nhi ?
Lá rụng bay đầy dưới mái hiên.

Gió thổi hôm nay lá rụng nhiều,
Cây em đan hộ tấm tình yêu
Để về mang ủ lòng anh lạnh,
Cho khoảng đêm trường đỡ quạnh hiu.

Lá Mồng Tơi

Tặng hương hồn một bác sĩ

Hoa lá quanh nàng lác đác rơi,
Cuối vườn đeo giỏ hái mồng tơi,
Mồng tơi ứa đỏ đôi tay nõn,
Có bé nhìn tay, nhí nhảnh cười.

Cách tường tiếng gọi sẽ đưa sang;
Rẽ lá cô em trốn vội vàng,
Quên giỏ mồng tơi bên giậu vắng;
Ta qua nhật lầy gửi đưa nàng.

Năm tháng ta chen chốn bụi hồng
Cảnh xưa dùng bước một chiều đông,
Cây trơ, giậu đổ, mồng tơi héo

Cô bé vườn bên đã lấy chồng.

Túp Lều Cũ

Tặng Thanh Thủy

Từ buổi Thạch Sùng sạch hết khó
Thế gian còn ai khoe giàu có?
Hôm nay hoạ có vợ chồng tôi
Cùng bảo: ta giàu một túp cỏ

Buổi mai kia một cặp uyên ương
Nhắm bến Ngân Sơn ghé con thuyền;
Ai cũng bảo là khách du ngoạn,
Như con bướm bướm tiết đầu tiên;

Thấy non sông đẹp dừng một phút
Xem mỗi mắt rồi lại đi liền.
Nào hay đã nặng tình với bến
Ngày một ngày hai, thuyền đậu yên.

Lận đận mấy thu mưa lẫn gió,
Đã thấy đầu non một cánh tiên,
Nhà cỏ ba gian, vườn một khoảnh,
Có hồng, có táo, có đào tiên.
Lũn thúi tháng ngày hai chiếc bóng,
Ra vào may có gió trăng quen.
Cũng có lúc giờ chồng sách cũ
Kề vai nhau hầu chuyện thánh hiền;
Cũng có lúc xem tờ nhật báo
Đọc chuyện năm châu, cười ngả nghiêng.

Một buổi trăng thu chồng thử vợ:
Đôi ta sớm nặng thú thiên nhiên,
Hãy đợi lúc răng long đầu bạc
Về đây ngồi ngắm bóng trăng lên.
Danh lợi chờ ta nơi thêm ngọc;
Cỏ cây bện rịn ấy sao nên ?
Một khoảng vườn con trao thú giữ
Ba gian nhà cỏ mặc rêu in ...
Nghe chồng nói, vợ cười khanh khách:
"Anh còn lắm nợ trần duyên !
Anh trẻ, anh về nơi gió bụi
Em già, em ở lại non tiên.
Tuổi em non mà lòng chẳng trẻ,
Sự đời như đã trải trăm niên.

Về đi, tuổi trẻ còn hăng hái
Có danh có giá, có bạc tiền.
Về đi, tuổi trẻ còn hăng hái :
Có chị phù dung, cuộc đồ đen ...

Giữa nơi cát bụi anh lăn lộn,
Ở non cao, em phóng mắt nhìn
Thôi ân ái dành khi tái ngộ !
Tình em đã nguyện với chim quyên".

Giang Hồ

*Tặng Nguyễn và Hoàng,
hai vị anh hùng của một ngày mưa gió*

Mời anh cạn hết chén này,
Trăng vàng ở cuối non tây ngậm buồn.
Tiếng gà đã rộn trong thôn,
Nửa đời phiêu lãng chỉ còn đêm nay.
Đề lòng với rượu cùng say,
Chừ đây lời nói chua cay lạ thường!
Chừ đây đêm hãy đầy sương,
Con thuyền còn buộc, trăng buông lạnh lùng!
Chừ đây trăng nước nào nùng,
Chừ đây hoa cỏ bên sông rũ buồn.

Tiếng gà lại rộn trong thôn...
Khoan đừng tơ tưởng vợ con ở nhà
Giờ này còn của đôi ta,
Giang hồ rượu ấy còn pha lệ người,
Ô sao rượu chẳng kê môi,
Lời đâu kiêu diễm cho người lòng chàng?

Tay em nâng chén hoàng hoa,
Sá gì hớp rượu vì ta bận lòng.
Hãy gượng lắng nghe dòng sông chảy,
Gió đùa trăng trên bãi lạnh lùng.
Sá gì hớp rượu, bận lòng,
Đợi gì môi nhấp rượu nồng mới say?
Hãy nhích lại đưa tay ta nắm
Hãy buông ra đắm thắm nhìn nhau.
Rồi trong những phút giây lâu,
Mắt sâu gợn sóng, lòng đau rộn tình.

Phút giây ấy, ta mình ngây ngất,
Bồng con thuyền buộc chặt, rời cây.
Cho ta khát chén rượu này,

Vi ta em hãy lựa dây đoan trường.
Khoan để đốt chút hương trầm đã!
Đợi trầm bay rộn rã lời ca ...
Nghe xong ta ngắm lời xa,
Dòng sông Ngân đã nhạt mờ từ lâu.
Tiếng gà đã gáy mau trong xóm,
Bình minh đã rạng khóm tre còn.

Trông nàng môi nạt màu son,
Giật mình ta nhớ vợ con ở nhà,
Từ đây chẳng bao giờ phiêu lãng,
Niềm thê nhi ngày tháng quen dần.
Đôi phen nhớ cảnh phong trần :
Bóng nàng ẩn hiện xa gần đâu đây.

Tưởng nghe tiếng gọi nơi hồ hái,
Mắt lệ mờ ta mãi trông theo,
Trong buồng bỗng tiếng con reo,
Vội vàng khép cửa gió heo lạnh lùng.

Đêm ấy rượu nàng ta không uống,
Từ sau thề không uống rượu ai.
Đòi phen ngồi ngóng chân trời,
Chẳng bao giờ nghĩ đến đời phiêu lưu.
Ngoan ngoãn như con cừu non dại,
Cỏ quanh vườn cần mãi còn ngon.
Sau lưng nghe tiếng cười dòn,
Vội vàng ngoảnh lại ... thẳng con vẫn cười.
Nó đưa ta một chai rượu bé,
Bảo rằng : "Đây, rượu mẹ dâng cha"
Giật mình ta mới nhớ ra :
Là ngày sinh nhật vợ ta đó mà!

Ta uống chẳng hoá ra lỗi hẹn,
Mà từ nan đâu vẹn đạo chồng!
Than ôi! trời giá đêm đông,
Màu du tử thực bên lòng hết sôi?
Chén lại chén kê môi thử thử,
Càng vui càng tuý lúy càng đầy!

Lúc tỉnh rượu lặng ngồi bên án,
Trông vào gương, lẫn trán có vôi ;
Vợ con khúc khích đừng cười,
Còn ta vô ý lệ rơi xuống bàn,
Hết say vẫn bàng hoàng trong mộng
Xót xa thay cái giếng giang hồ!

Ngón đàn thêm một đường tơ,
Mà người sương gió nghìn thu nhọc nhằn,

Thôi rồi ra chốn nước non,
Lồng son lại để số con chim trời.

Thú hồ bể quỳn mời du tử,
Niềm thê nhi khôn giữ được người.
Biết sao trái được tính trời,
Giang hồ cốt ấy, trọn đời phiêu linh ...

Hôm nay ngồi rũ canh trường,
Nơi thuyền trọ, rượu quỳnh tương ai mời
Người dâng rượu xa nơi trần giới,
Lạnh lùng thay gió thổi đêm đông!
Tuy người đã khuất non sông,
Mặt hoa lãng đãng như lồng dưới trăng
Mường tượng thấy tung tăng cười nói,
Như tưởng chừng người mới hôm qua! ...
Nào hay nghìn cô cách xa,
Tài tình đến thế mà ra hão huyền!
Họa còn chút trong thuyền dẫu cũ,
Cây đàn tranh mọc ủ trên phen,
Phím long, dây đã rỉ rên,
Còn nguyên trên gỗ ghi tên họ người.
Nàng xưa vốn một loài trăng gió
Cũng vì vương váu nợ cầm ca
Một đi lia cửa lia nhà,
Năm xương tàn lạnh phương xa gửi nhờ.

Đêm nay hoạ có mình ta,
Đốt hương trầm cũ chờ ma đạo đàn.

Tiếng Thu..

Em không nghe mùa thu
Dưới trăng mờ thôn thức?
Em không nghe rạo rục
Hình ảnh kẻ chinh phu
Trong lòng người cô phụ?
Em không nghe rừng thu
Lá thu kêu xào xạc
Con nai vàng ngơ ngác
Đạp trên lá vàng khô?

Sứ Giả

Một đêm mưa gió rộn ràng
Vô tình ta đã bên giường Quý Phi.
Phi chợt tỉnh : "Đi từ đâu lại?
Mới ở đây hoặc tới từ lâu ?"

Rằng : "Đi từ độ vào thu,
Gió thu về chậm, cuộc thu trễ tràng.
Em: sứ giả Minh Hoàng người cũ,
Chốn ngọc cung mái phủ sâu che;
Tình đi: ngấn để lụa the
Tình đi, đi mãi không về, tình không".

Nghe ta nói động lòng sùi sụt
Nửa vạt sâu che vội mặt hoa,
Thần thờ Phi ngắm rừng xa
Mà khi ngoảnh lại thì ta không còn.

Là chim sứ giả
Em bay từ bể cả đến ngàn sâu,
Bay khắp sáu đảo ba châu
Tìm hoa cho gió, đón sầu cho thơ.

Tiếng cánh vỗ trong giờ li biệt
Nghe vội vàng bi thiết bao nhiêu;
Lang thang núi bạc mây chiều
Lao xao cánh nhạn mây chiều đập sương...

Khi Thu Rụng Lá

Em có bao giờ nói với anh
Những câu tình tứ thuở ngày xanh,
Khi thu rụng lá bên hè vắng
Tiếng sáo ngân xa vắng trước màn

Em có bao giờ nghĩ tới anh
Khi tay vin rũ lá trên cành?
Cười chim cợt gió nào đâu biết:
Chưa chát lòng anh biết mấy tình?

Lòng anh như nước hồ thu lạnh,
Quạnh quẽ đêm soi bóng nguyệt tà...
Ngày tháng anh mong chậm chậm lại,

Hững hờ em mặc tháng ngày qua...

Mùa đông đến đón ở bên sông,
Vội vã cô em đi lấy chồng;
Em có nhớ chăng ngày hạ thắm:
Tình anh lưu luyến một bên lòng?

Một Chút Tình

Chưa biết tên nàng, biết tuổi nàng,
Mà sâu trong dạ đã mang mang.
Tình yêu như bóng trăng hiu quạnh
Lạnh lẽo đêm trường, giải gió sương.

Ta chỉ xin em một chút tình
Cho lòng thắm lại với ngày xanh.
Sao em quên cả khi chào đón
Tình ái, chiều xuân, đến trước màn?

Rộn rã cười vang một góc lầu,
Ngây thơ em đã biết gì đâu!
Đêm khuya trăng động trong hoa lá,
Vò vò ta xe máy đoạn sầu.

Lác đác ngày xuân rụng trước thềm,
Lạnh lùng ta dỗi bước chân em.
Âm thầm ấp mối xa xa... vọng;
Đường thế đâu tìm bóng áo xiêm?

Đợi đến luân hồi sẽ gặp nhau
Cùng em nhất lại chuyện xưa sau.
Chờ anh dưới gốc sim già nhé!
Em hái, đưa anh..., đóa mộng đầu.

Tình Điên

Mùi bầy xuân, em chưa biết sầu
Mối tình đưa lại tự đâu đâu...
Em xinh, em đẹp, lòng anh trẻ,
Dan díu cùng nhau giấc mộng đầu.

Tình trong như nước biển trong xanh.
Huyền ảo như giăng lợt kẽ màn,
Phơi phới như hoa đùa nắng sớm,

Rạt rào như sóng vỗ đêm thanh...

Hôm ấy trăng thu rụng dưới cầu,
Em cười em nói suốt canh thâu;
Yêu nhau những tưởng yêu nhau mãi,
Tình đến muôn năm chưa bạc đầu...

Ngày tháng trôi xuôi với ái ân...
Bên cầu lá rụng đã bao lần!

Tình ái hay đâu mộng cuối giờ...
Nhằm nhau giấy lát hận muôn đời
Kê ra: non nước, người thành thị,
Đôi ngả tình đi, người mỗi nơi.

Hôm nay ngồi ngóng ở bên sông
Ta được tin ai mới lấy chồng
Cười chữa dứt câu, tình đã vội...
Nàng điên trên "gối mộng" người thương.

Ta mơ trong đời hay trong mộng ?
Vùng cúc bên ngoài, động dưới sương.
Ta dí đôi tay vào miếng kính,
Giật mình quên hết nỗi đau thương...

Ta hát dăm câu vô nghĩa lý:
Lá vàng bay lả vào buồng ta
Ta viết dăm câu vô nghĩa lý
Người điên xem đến hiểu lòng ta.

Hoa Xoan

Từ buổi chàng xa non nước này
Em buồn ngày có tới đêm nay.
Xoan tây trước bến hai lần đỏ
Lệ nhỏ hai lần, chàng có hay?

Khởi ồm chiều nay khâu trước cửa
Dùng kim em ngắm rặng xoan tây.
Vi đâu, chàng, xoan không đỏ nữa ?
Rộn rảng lá đỏ bên sông đây.

Mưa...Mưa Mãi

Tặng Ng. Ch

Mưa mãi mưa hoài!
Lòng biết thương ai!
Trăng lạnh về non không trở lại...

Mưa chi mưa mãi!
Lòng nhớ nhung hoài!
Nào biết nhớ nhung ai!

Mưa chi mưa mãi
Buồn hết nửa đời xuân!
Mộng vàng không kịp hái.

Mưa mãi, mưa hoài!
Nào biết trách ai!
Phí hoang đời trẻ dại.

Mưa hoài mưa mãi!
Lòng biết tìm ai,
Cảnh, tưởng đây nơi quan tái.

Còn Chi Nữa

Tặng ba nhà thi sĩ trẻ tuổi...

Giờ đây hoa hoang dại
Bên sông rụng toi bời
Đã qua rồi cơn mộng,
Đừng vỗ nữa, tình ơi !
Lòng anh đã rời rụng
Trên sông ngày tàn rơi.
Tình anh đã xé bóng,
Còn chi nữa, em ơi ?
Còn đâu ánh trăng vàng
Mơ trên làn tóc rối ?
Chân nâng trên đường sỏi,
Sương lá đổ rộn ràng.
Trăng nội vẫn mơ màng
Trên những vòng tóc rối ?
Đêm ấy xuân vừa sang
Em vừa hai mươi tuổi

Còn đâu những giờ nhung lụa:
Mộng trùm trên bông
Tình ấp trong gối
Rượu tân hôn không uống cũng say nồng ?

Còn đâu mùi cỏ lạ
Uớp trong mớ tóc mây ?
Một chút tình thơ ngây
Không còn trên đôi má.

Thuyền Mơ

Dưới chân không nghe chèo vỗ sóng,
Thuyền bơi trong cõi mơ lỏng lẻo;
Muôn ca, nàng chỉ lặng thâm ca
Ngại ngừng sợ gió chim xao động.

Thuyền bơi trong quầng trời xanh ngắt,
Thăm xa, xa thăm một màu lơ;
Nhìn mây thăm trời xa chóng mặt,
Van nàng cầm lại chiếc thuyền mơ.

Ta hỏi nàng còn bơi chãng nữa?
Khẽ nghiêng đầu nàng rỉ tai ta:
"Còn bơi, bơi nữa, bơi xa nữa
Lúc khắp trời phủ ánh sao sa..."

Bập bênh vẫn trôi trên mây bạc,
Thuyền trôi đã quá dải Ngân Hà.
Giật mình, nàng nhìn ta ngỡ ngác:
Không biết còn trôi bến nào xa?

Quanh ta vẫn màu xanh gợn sóng
Quanh ta thăm thăm một màu xanh
Buông chèo, nàng cùng ta tha thiết
Nhìn lại nhìn nhau bờ ngõ tình.

Hoàng Hôn

Bên thành con chim non
hót nỉ non:
Giục lòng em bồn chồn
buổi hoàng hôn
Em trách gì con chim con?
Em oán gì con chim con?
Em chỉ hận:
Sao em ngỡ ngần,
để tình lang em lặn đận

chốn xa xôi,
nơi tuyết vời;
Trong lúc con chim trời
Bên em nó hát những lời
... nước non.

Xuân về

Tặng chị Tr.

Năm vừa rồi
Chàng cùng tôi
Nơi vùng Giáp Mộ
Trong gian nhà cỏ
Tôi quay tơ,
Chàng ngâm thơ
Vườn sau oanh giục giã,
Nhìn ra hoa đua nở
Dùng tay tôi kêu chàng
Này, này ! bạn ! xuân sang
Chàng nhìn xuân mặt hớn hở
Tôi nhìn chàng lòng vồn vã...

Rồi ngày lại ngày
Sắc màu: phai
Lá cành: rụng
Ba gian: trống
Xuân đi
Chàng cũng đi.
Năm nay xuân còn trở lại
Người xưa không thấy tới.

Gió

(Le vent se lève, il faut tenter de vivre - P.Valéry)

Gió lộng bốn phương,
Giang hồ rượu ngấm,
Xa vời bể thăm,
Một kiếp mệnh mông;
Ba mươi sáu bến bênh bồng!
Thuyền ơi neo chưa buồn cắm,
Mang mang nổi buồn nghìn dặm.

Trăng Lên

Vùng trăng lên mái tóc mây,
Một hồn thu tạnh, mơ say hương nồng.
Mắt em là một dòng sông
Thuyền ta bơi lặng trong dòng mắt em.

Hoa Bên Đường

Tặng một kịch sĩ

Kiếp trước hoa là thiếu nữ,
Sống một kiếp vạn người thương.
Chết vô duyên, vùi bên đường
Một nắm đất vàng
Dãi nắng dầm sương;
Trên nắm xương lạnh
Trời lên một cảnh
Lúc canh trường
Thoảng mùi hương.

Điệu Hát Lẳng Lơ

Lẳng nghe tiếng hát chị ò ò đưa,
Trong ánh trăng vời vọi...
Tiếng hát lẳng lơ đưa,
Làm xao động những làn da mát rượi.
Tiếng hát lẳng lơ
Một đoàn gái tơ
Nằm mơ trên bờ cỏ nõn.

Một đoàn nai tung tăng đùa giỡn
Theo điệu hát giòn
ở cạnh sườn non...

Ai nghe tiếng hát chị ò ò đưa
Mà không cảm thương người quả phụ
Nằm ấp bóng trăng thừa
Luồn qua song cửa sổ!

Lại Nhớ

Hôm nay dạ lại bản thân
Nhìn đám mây chiều lại nhớ Vân.

Này mây hỡi! Mây chiều hỡi!
Dừng lại đây, chờ ta với.
Theo dấu chim xanh
Rẽ lối trời tình.
Cây cùng làn gió
Tìm nơi Vân ở;
Vượt mấy rừng cây,
Bay qua chùa Thầy,
Đến nơi thôn nhỏ,
Ngừng bên cửa sổ
Chờ lúc nàng vén màn thưa;
Ngang trời ta đổ trận mưa.

Vắng Chàng

Dặn rồi, chàng lại ra đi
Gượng cười gượng nói lúc phân kì,
Buồng không, về nuốt lệ
Âm thầm em nén khúc tương ti.(1)

Bên khóm mai gầy, một sớm thu
Lòng sao thắc mắc mối sầu u,
Vắng chàng, quên cả lời chàng dặn:
Dạ buồn lại thổi tiếng vi vu.

Xin Rước Cô Em

Xin rước cô em bước xuống thuyền!
Thuyền tôi sắp trẩy bến thân tiên.
Cùng nhau ta phiêu dạt
Nơi nghìn trùng man mác,
Theo gió, theo mùa
Gửi kiếp phù du.
Lặng soi mình trên bể thẳm
Ta tuôn dòng lệ thắm.
Trên muôn dặm, dưới muôn trùng
Lòng ta phiêu diêu mung lung
Như hai làn mây biếc
Cùng tan nơi mờ mịt

Trên Bãi Biển

Thừa lương khách đã vắng (1)

Trời nước mênh mông,
Duy còn bốn mắt nhìn nhau: lặng
Trên cát vô tình vạch chữ "Vân";
Tay vạch xong, sóng xoá dần.
Mím cười, Vân sẽ nói:
"Người yêu Vân hỡi!
Sao người lại quá điên?
Thân nay cũng diệt, nữa là tên?"

Tưởng được nghìn thu nhờ bãi cát
Tan tác nào hay vì sóng bạc,
Cuộc trăm năm đừng có đa mang:
Tình nhân chung kiếp đã trăng.
(1)Thừa lương: hóng mát

Trường Hận

Phát phơ ngọn gió lướt đầu cây
Như có hồn ai về tới đây...

Hiu hiu thổi
Không buồn nói.

Hay là cô gái nước Chiêm Thành
Gặp cơn binh lửa, bỏ ngày xanh,
Hết sống trôi rồi chết giạt...
Chút tinh anh thừa rơi rác
Hiềm một nỗi kẻ Chàm, người Việt
Khó cảm thông
Mà mỗi hận nghìn thu ôm ấp lòng.

Hiu hiu thổi,
Không buồn nói.

Lá Bàng Rơi

sớm vin cành liễu so màu tóc
chiều ngắt hoa lê đo nụ cười
người đẹp bên sông sâu chưa biết
bên sông ngày lượm lá bàng rơi

Suối Mây

Mời em lên ngựa với anh
Nương theo bãi sậy qua ghềnh suối Mây.
Em ăn hộ quả sim này,
Năm sau sim chín nhớ ngày lại lên.
Nói đi
Nói đi em mãi làm duyên,
Quê em ở Xá, tên em là gì?
Mời em xuống tắm suối mây
Em phơi áo lụa trên cây sim này.
Ủa! Sao má đỏ hây hây?
Ái ân đã đến tự ngày nào em?

Lòng Cô Phụ

Tình em như tuyết vương chân ngựa
Hoặc có vùng trăng muôn dặm soi
Đã lâu anh không đến vườn em nữa!
Các lối đi, gai cỏ mọc đầy,
Chim không hạ cánh,
Lá rụng không buồn bay,
Những chiều thu em không buồn tựa cửa.
Hoa em đầy giậu, bóng anh tuyệt vời
Cỏ em đầy vườn, ngựa anh không tới
Đã lâu ngày, ngõ ùn: lá bàng rơi,
Đón ai vào mà ngõ kia em phải xới?
Hôm nào đây, bầy chim con ngàn trắng
Biết tự quăng nào, trong chốn rừng xanh
Bay về đây - trên cảnh xoan, im lặng
Không con nào mách hộ bóng tin anh!

Đã Khuya Rồi

Hoa lan quên nở trên giàn,
Nhớ ai em để tiếng đàn ngừng đưa ?
Tiếc gì em, nửa đường tơ !
Cho hoa quên nở, trăng mờ quạnh soi
Chờ em đêm đã khuya rồi
Rộn ràng lá đỏ, vàng rơi đầy thềm

Đợi

Yêu với không yêu, nói lúc đầu,
Làm chi như thể phỉnh phờ nhau!
Hôm ni hôm nớ mong rồi đợi

Trăng nở đầy buồng, người ở đâu?

Mây Trắng

Mây trắng bay đầy trước ngõ tre,
Buồn xưa theo với gió thu về.
Vài chàng trai trẻ sầu biêng biếc,
Mộng nở trong lòng sắc đỏ hoe.

Một Mùa Đông

1.

Đôi mắt em lặng buồn
Nhìn thôi mà chẳng nói,
Tình đôi ta vời vợi
Có nói cũng không cùng.

Yêu hết một mùa đông
Không một lần đã nói,
Nhìn nhau buồn vời vợi
Có nói cũng không cùng.

Trời hết một mùa đông
Gió bên thềm thổi mãi,
Qua rồi mùa ân ái :
Đàn sếu đã sang sông.

Em ngồi trong song cửa
Anh đứng dựa tường hoa,
Nhìn nhau mà lệ ứa,
Một ngày một cách xa.

Đây là dải Ngân Hà,
Anh là chim Ô thước
Sẽ bắc cầu nguyện ước
Một đêm một lần qua.

Để mặc anh đau khổ,
ái ân giờ tận số,
Khép chặt đôi cánh song!
Khép cả một tấm lòng!

2.

Em là gái trong khung cửa,
Anh là mây bốn phương trời;
Anh theo cánh gió chơi vui,
Em vẫn nằm trong nhung lụa.

Em chỉ là người em gái thôi,
Người em sâu mộng của muôn đời,
Tình em như tuyết giăng đầu núi,
Văng vặc muôn thu nét tuyết vời.

Ai bảo em là giai nhân
Cho đời anh đau khổ?
Ai bảo em ngồi bên cửa sổ
Cho vương vện nợ thi nhân?

Ai bảo em là giai nhân
Cho lệ tràn đêm xuân?
Cho tình tràn trước ngõ?
Cho mộng tràn gối chẵn?

3.

Ngày một ngày hai cách biệt nhau
Chẳng được cùng em kê gối sầu,
Khóc chuyện thế gian cười ngặt nghẽo,
Cùng cười những chuyện thế gian đau.

Ngày hôm tiễn biệt buồn say đắm
Em vẫn đùa nô uống rượu say.
Em có biết đâu đời vắng lạnh,
Lạnh buồn như ngọn gió heo may.

Môi em đượm sặc mùi nho tươi,
Đôi má em hồng chúm nụ cười,
Đôi mắt em say màu sáng lạn,
Trán em để lỏng làn tóc rơi.

Tuy môi em uống, lòng anh say,
Lời em càng nói càng chua cay
Anh muốn van em đừng nói nữa,
Lệ buồn sẽ nhỏ trong đêm nay.

4.

Hãy xếp lại muôn vàn ân ái
Đừng trách nhau, đừng ái ngại nhau,

Thuyền yêu không ghé bến sâu
Như đêm thiếu phụ bên lầu không trăng.

Hãy như chiếc sao băng băng mãi
Để lòng buồn, buồn mãi không thôi.

Chị Em

Em bước vào đây
Gió hôm nay lạnh,
Chị đốt than lên,
Để em ngồi cạnh.

Nay chị lấy chồng
ở mãi Giang Đông
Dưới làn mây trắng
Cách mấy con sông.

Chăn lụa, gói bông
Chị mang theo chồng,
Mai phòng chị lạnh
Đốt giùm nén hương.

Chồng chị là ai
Chị nào có biết!
Đợi đến ngày mai
Nhìn qua kẻ liếp.

Sao em thôn thức
Buồn nỗi gì em?
Nay em khóc chị
Mai ai khóc em?

Em đưa củi vào
Lửa hồng thêm đượm,
Rót chén rượu đào
Cho lòng thêm thắm.

Uống thêm chén nữa
Mừng buổi chia li
Tiễn ngày vui hết
Tiễn thời xuân đi

Chiều Về

Chiều sương rùng tím, lệ muôn hàng
San sát ghe đầy bến Trúc Lang,
Cây, nước, say theo người tráng sĩ,
Con đò quên cả chuyên sang ngang

Điêu Huyền

Những điêu huyền bay, lạc khắp thôn,
Tùng nhà, đây đó hẹn nhau buồn,
Có cô dâu mới nhìn sông nước
Sực nhớ quê nhà giọt lệ tuôn

Khi Yêu

Không biết làm sao nói được nhiều
Nư khi lòng chưa biết thương yêu,
Khi yêu quên cả lời săn sóc,
Nhìn lại nhìn nhau, chiều lại chiều.

Chia Ly

Những ngày mưa lạnh, gió lê thê
Ta muốn trần gian ngớt tiếng đi,
Ta muốn ngựa xe dừng rộn nữa,
Âm thầm trong những buổi chia li.

Hương Lòng

Em hãy thu về tất cả hương
Của bao hoa thắm nở bên đường.
Em thu hết cả lời ân ái.
Thu cả hương tàn lạc bốn phương

Cảnh Thiên Đường

Nhờ em chỉ hộ cảnh thiên đường
Ở tận miền âm hay cõi dương,
Hay ở trong lòng người thiếu nữ

Một chiều nhuốm đỏ ráng yêu đương?

Im Lặng

Dưới rặng liễu thâm gieo bước một
Trên muôn trùng, lặng lẽ bóng sao bay;
Nàng đi, ôm môi sâu vô hạn,
Vô hạn, sâu tràn khắp cỏ cây.

Trên muôn trùng, lặng lẽ bóng sao bay,
Nàng đi một bước, đêm một chầy.
Đôi liễu nhìn nhau cùng rũ bóng
Bên đường tha thiết mớ tóc mây.

Nàng đi một bước đêm một chầy,
Cỏ mòn lặng uống hạt sương rơi
Ngang trời chiếc nhạn êm như mộng
Lơ lửng âm thầm nhẹ cánh bay.

Núi Xa

Núi xa, nhà vắng, mưa mau,
Mênh mông còn cát, trắng phau ngõ dừa.
Trong thôn vắng vắng gà trưa,
Lắng nghe đúng ngộ chuông chùa...
... nện không...

Chiếc Cánh Điều

Tặng X.D và H.C.

Lững thững sườn non chiếc cánh điều:
Ngàn thông còn đắm mộng thân yêu
Lông bông mái tóc sau rèm võng:
Tiếng ngọc mùi hương, lẫn gió chiều.

Những anh phu cánh đo từng bước,
Tỉ tê cùng kể chuyện hoang đường,
Vén rèm thiếu nữ tung bùng ngắm
Trông núi: muôn chim gọi rộn ràng

Yêu điệu, vừa trông, dáng thướt tha
Văn nhân không ngớt chén quan hà,
Lung đèo, ngôi quán quên thân phận

Chiều ấy, cùng mơ về thế gian.

Thú Đau Thương

Tình đã len trong màu nắng mới ,
Lòng anh buồn vùi vợi, em ơi !
Niềm yêu run động đôi môi
Tình đây khôn lựa được lời thăm tưới .

Đã héo lăm nụ cười trong mộng ,
Đã mờ mờ lăm bóng thân yêu ,
Đã lam tím cả cảnh chiều ,
Trong hồn lặng đã hiu hiu mộng tàn .

Đề chẵn gối im nằm chỗ cũ
Hãy lịm người trong thú đau thương ,
Giờ đây ta đốt nén hương ,
Trên tay ta buộc giải tang cho tình .

Hồn Nghệ Sĩ

Ta là nàng Ly Dao
Ngồi bên Hoa Giang, khóc trăng sầu,
Đêm giọt sương gieo,
Lắng nghe rì rầu giọng dế,
Trời đất quạnh hiu,
Một mình ta tuôn thấm dòng lệ...
Gỡ mối sầu, ta sẽ lựa mấy đường tơ.
Ngọn lửa chài, con sông trắng,
Bóng sao mờ lấp láy,
Hồn nghệ sĩ lạnh lùng tê tái,
Ngón cầm giăng tơ phiếm lung lay,
Khi lâm li, khi dòn vò vập,
Khi gieo nặng, khi cao bay...
Rồi một kiếp khóc mướn
Thương vay cho thiên hạ.
Cảnh đêm khuya trời giá,
Lạnh lùng thấy một bóng Ly Dao
Ngồi bên Hoa Giang khóc trăng sầu

Lại Uống

Em đã dặn anh đừng uống nữa,

Vì đâu anh đã lại say rồi!
Hãy cho anh trái lời em dặn
Một lần và lần nữa mà thôi

Những từ xưa không hề nhấp rượu
Hiền vui như gió lướt bên cầu.
Anh chỉ say sưa màu tuyết diêu
Thơ đầu ra, rượu chứa lúc vào.

Nhưng hôm nay em ạ, hôm nay
Anh thấy em buồn, buồn đắm say,
Không hỏi - có bao giờ anh hỏi
Anh chỉ nhìn mà lòng ngất ngây.

Ai chặt hộ mình những trán song,
Cho vai kề vai, lòng bên lòng,
Cho lệ em rơi, khăn anh ướt,
Cho mắt đẹp nữa, lúc mơ mòng.

Lơi thêm một nút, thất một nút
Một bước xa ra, một bước gần.
Đã biết không mong còn mãi đợi
Nhu người thiếu nữ bến sông Ngân.

Chuyện ái ân dành khi nhàn rồi
Cười cũng hay mà khóc cũng hay.
Không vui ta cũng cùng vui gượng,
Vì không buồn, cũng bị buồn lây.

Chỉ một lần và lần nữa thôi,
Và li này, và li nữa vơi,
Cho anh trái nửa lời em dặn
"Vi em chỉ là em gái thôi".

Bâng Khuâng

Ta còn thấy bóng kẻ thơ ngây,
Xe chồn gói mối trở về đây,
Trên đường hiu quạnh khách đau mối,
Chán nản hung hăng nện gót giày;
Ngàn liễu xanh xanh con cò trắng,
Lạnh lẽo xa vời ủ rũ bay.
Ta còn thấy bóng kẻ thơ ngây,
Rẽ lau vạch suối tới am mây,
Nắng tràn chan chất, lòng tràn héo,

Mịt mù dậm cát một chòm cây,
Dừng lại đây bóng im cửa Phật,
Dừng lại trong làn khói biếc bay,
Dừng lại đây là nơi hiu quạnh,
Là nơi nghe thấy tiếng cỏ cây,
Là nơi quên những mùi trần sự,
Là nơi quên những nỗi chua cay.

Nghe thấy tiếng ngọt ngào cõi Phật,
Rũ bụi trần, chàng dừng lại ngay
Trước Phật đài, chàng lâm râm nguyện
"Tình xưa theo gửi, nước, trời, mây!"
Một hôm thiền định dưới gốc mai
Bỗng thấy lòng vui chốc lại đây,
Thần thò tay lần tràng chuỗi hạt
Mà như lần những hạt chua cay...
Vì vừa nghe tiếng chuông chùa nện
Lạnh lùng từng tiếng nã bên tai,
Lạnh lùng như người trong cung Quảng,
Bâng khuâng chợt nhớ cảnh trần ai.

Ngày Xưa

Ngày xưa nàng tiên
Ngày tháng triền miên
Những giấc mơ đẹp
Đạo khắp lâm tuyền.

Bắt đàn bướm bướm
Trên cành hoa tươi
Tháng ngày vui lượm
Những vần thơ rơi.

Thơ rơi trên bãi cỏ
Cỏ mịn tựa như nhung,
Nàng nhặt đưa vào giỏ
Một chiều trước gió tung.

Ngày ngày vào rừng sâu
Thỏ sáo tìm bồ câu,
Chim ngàn trên vai đậu,
Đậu cả mái tóc sâu.

Mắt buồn vời vợi
Hỏi gì không nói,

Nắng chiều hắt bên song
Nhờ chim gỡ tóc rối.

Càng gỡ càng rối thêm,
Giận chim chẳng êm đềm,
Nàng buồn rụng hết tóc,
Mỗi chiều ra vườn khóc.

Từ đáy vào rừng sâu
Chẳng còn thấy bồ câu,
Đến trên vai nàng đậu
Nàng ngày một thêm sầu.

Sáu đảo đến ba châu
Nàng chẳng thấy chim đâu!
Một hôm lạc trần giới
Chiều sớm đứng bên cầu.

Gặp ai qua, nàng hỏi;
- Kia ngài! Chim tôi đâu?
Khách trần gian đều nói:
- Tìm chim vào rừng sâu.

Bữa nọ một thi nhân
Thấy hay hay đến gần:
"Muốn được những bồ câu
Cho ta đôi mắt sầu
Nàng sẽ về với ta
Đủ hai năm sáu tháng,
Những con bồ câu trắng
Sẽ đến đây sân nhà".

Ngọt giọng, nàng nghe theo,
Cùng nhau tách xuống đèo
Về trong túp lều cỏ
Đầu giường: mảnh trăng treo.

Những con bồ câu
Từ đâu bay tới
Với điệu thơ sầu
Giục niềm ân ái.

Ngày một rồi ngày hai
Mảnh trăng treo cửa sổ.
Đã quen mùi rom cỏ
Nàng nguyện với nghèo vui.

Trọn đời tơ tóc
Gối tay cười khóc,
Nàng chẳng về tiên
Nơi không khổ ải
Nơi chẳng liên miên
Trong niềm ân ái!

Mộng Chiều Về

tặng người bạn cũ họ Phùng

hôm xưa ta đứng bên hồ Kiếm
quanh ta rộn rịp biết bao người
mà ta chỉ thấy người hôm ấy
in giữa không gian một nụ cười

... dang tay ta đón nàng vào dạ
giật mình ẵm phải cái không gian
dưới nước lâu đài tan vỡ cả
bên bờ trở lại giấc mơ tàn

anh ạ, nàng không còn đây nữa
dưới nước sau cây chẳng thấy nàng
không biết ta mơ hay ta tỉnh:
cảnh trời hôm ấy mờ mờ sương

nàng với ta chỉ có thể thôi
theo dõi tơ duyên bốn góc trời
lúc mộng nhìn nhau cười ngất nghẻo
mộng tan trên gối: lệ hoen rơi

Mục lục: 1.hôm qua/ 2.nắng mới/ 3. thơ sầu rụng/ 4.bao la sầu/ 5.đan áo/ 6.lá mỏng rơi/ 7. túy lều cũ/ 8.giang hồ/ 9.tiếng thu/ 10. sứ giả/ 11.khi thu rụng lá/ 12.một chút tình/ 13. tình điên/ 14. hoa soan/ 15.mưa...mưa mãi/ 16.còn chi nữa/ 17.thuyền mộng/ 18.hoàng hôn/ 19. xuân về/ 20. gió/ 21.trăng lên/ 22.hoa bên đường/ 23.điệu hát lắng lơ/24.lại nhớ/ 25.vắng chàng/ 26.xin rước cô em/ 27.trên bãi biển/ 28.trường hận/ 29.lá bàng rơi/ 30.suối mây/ 31.lòng cô phụ/ 32.đã khuya rồi/ 33.đội/ 34.mây trắng/ 35.một mùa đông/ 36.chị em/ 37.chiều về/ 38.điều huyền/ 39.khi yêu/ 40.chia ly/ 41. hương lòng/ 42.cảnh thiên đường/ 43.im lặng/ 44.núi xa/ 45.chiếc cánh điều/ 46.thú đau thương/ 47.hồn nghệ sĩ/ 48.lại uống/ 49.bâng khuâng/ 50.ngày xưa/ 51.mộng chiều về.

Lưu Trọng Lưu

Nhà thơ.Tên thật **Lưu Trọng Lưu**, bút hiệu Hy Kỳ, Lưu Thần, sinh ngày 19 tháng 6 năm 1912, tại Bắc Trạch, Bố Trạch, Quảng Bình. Theo

học tại Huế và Hà Nội. Khởi viết năm 1932. Tham gia kháng chiến chống Pháp, tham gia trong hội Văn hóa Cứu quốc tại Huế và hội Văn Nghệ ở phân khu Bình Trị Thiên. Sau 1954 làm việc tại Văn Hóa. Từng giữ chức Tổng Thư Ký Hội Nghệ sĩ Sân khấu Việt Nam, Tổng biên tập tạp chí Sân Khấu. Ủy viên ban chấp hành Hội Nhà Văn khóa 2. Đã qua đời ngày 10 tháng 8 năm 1991.

Tác phẩm đã xuất bản :

Người Sơn Nhân (truyện, 1933), Tiếng Thu (thơ, 1939), Tỏa Sáng Đồi Bờ (thơ 1959), Người Con Gái Sông Gianh (thơ, 1966), Từ Đất Này (thơ, 1971), Hồng Gấm Và Tuổi Hai Mươi (kịch thơ, 1973), Ngoài Sơn Nhân (truyện ngắn), Khói Lam Chiều (truyện dài), Mùa Thu Lớn (hồi ký, 1978), Cây Thanh Trà (kịch bản cải lương), Chiếc Cánh Xanh (tự truyện, 1941), Nửa Đêm Sục Tĩnh (hồi ký, 1989), Xuân Vỹ Dạ (kịch nói)...

Chọn giới thiệu và có bài trên các tác phẩm :

Thi Nhân Việt Nam (Hoài Thanh Hoài Chân, 1942), Nhà Văn Hiện Đại (Vũ Ngọc Phan, 1942), Thi Nhân Việt Nam Tiền Chiến (Nguyễn Tấn Long và Nguyễn Hữu Trọng), Thi Ca Việt Nam Hiện Đại (Trần Tuấn Kiệt 1962) TT Truyện Ngắn Tiền Chiến (Hoa Tiên, Xuân Thu 1969), Thi Ca Tiền Chiến Và Hiện Đại (Bảo Vân 1978), Nhà Văn VN 1945-1975 (Phan Cự Đệ 1979), TT Thơ Lục Bát Việt Nam (Văn Hóa 1994) Thơ Tình Việt Nam Và Thế Giới (Nguyễn Hùng Trương sưu tập, nxb Trẻ 1996), Lục Bát Tinh (nxb đồng Nai 1997), Thơ Văn Huế B.T.T (Trần Thanh Đạm, Hoàng Nhân TPHCM 1991), Thơ Lưu Trọng Lư (Kiều Vãn, nxb Đồng Nai), Khuôn Mặt Và Tác Phẩm (Đoàn Minh Tuấn)...

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)